

Możesz mieć rację... a mimo to stracić duszę: kiedy wiara służy
bardziej do kłótni niż do miłości | 1

Żyjemy w czasach, w których wszystko jest dyskutowane, wszystko kwestionowane i wszystko konfrontowane. Media społecznościowe, fora, rozmowy rodzinne... nawet wiara stała się w wielu przypadkach polem bitwy. Ale jest pytanie, które każdy chrześcijanin powinien zadać sobie szczerze:

Czy używam mojej wiary, aby kochać... czy aby wygrać dyskusję?

Bo w Świętych Pismach jest bardzo poważne ostrzeżenie, które przetrwało wieki i mówi prosto do naszego serca:

„Gdybym mówił językami ludzi i aniołów, a nie miał miłości,
stałbym się jak miedź brzęcząca albo cymbał brząkający.” (1
Koryntian 13,1)

Te słowa apostoła Święty Paweł to nie tylko piękna poezja — to duchowy sąd.

1. Wiedzieć dużo... a kochać mało: wielkie duchowe niebezpieczeństwo

W tradycji katolickiej doktryna jest istotna. Nie jest opcjonalna. Prawda się liczy. Sam Chrystus powiedział:

„Poznacie prawdę, a prawda was wyzwoli.” (Jan 8,32)

Ale oto problem:

prawda bez miłości przestaje przypominać Chrystusa.

Możesz znać Katechizm, bronić liturgii, poprawiać błędy teologiczne... a mimo to być duchowo chorym.

Bo wiedza to nie świętość.

Możesz mieć rację... a mimo to stracić duszę: kiedy wiara służy
bardziej do kłótni niż do miłości | 2

W rzeczywistości jest ktoś, kto doskonale zna doktrynę...

i nie kocha.

Tak — diabeł.

Wie, kim jest Bóg.

Wie, kim jest Chrystus.

Wie, czego uczy Kościół.

A mimo to nienawidzi.

Dlatego, gdy chrześcijanin używa wiary, aby upokarzać, gardzić lub niszczyć innych, wpada w bardzo subtelną pułapkę:

mieć rację, a nie mieć Boga.

2. Chrystus nie przyszedł, by wygrywać debaty... przyszedł, by zbawiać dusze

Spójrz na życie Jezus Chrystus.

Czy bronił prawdy? Tak.

Czy poprawiał błędy? Tak.

Czy potępiał grzech? Bez wątpienia.

Ale wszystko robił z autorytetu rodzącego się z miłości.

Gdy spotykał grzeszników, nie zaczynał od chłodnej wykładni doktrynalnej. Zaczynał od spojrzenia, które przemieniało.

- Kobieta cudzołożna: nie niszczy jej — podnosi ją.
- Zacheusz: nie oskarża go — zaprasza go.
- Piotr: nie niszczy go za zdradę — odbudowuje go.

Chrystus nie relatywizuje prawdy, ale **nigdy nie oddziela prawdy od miłości.**

I oto klucz:

Możesz mieć rację... a mimo to stracić duszę: kiedy wiara służy
bardziej do kłótni niż do miłości | 3

prawda chrześcijańska nie jest bronią — jest lekarstwem.

3. Współczesna pokusa: przemienić wiarę w ideologię

Dziś łatwo jest wpaść w karykaturę wiary:

- Bronić tradycji, jakby była flagą polityczną
- Poprawiać innych, nie słuchając
- Chcieć „mieć rację”, zamiast ratować innych

Dzieje się to zarówno w Kościele, jak i poza nim.

Problemem nie jest kochać prawdę.

Problemem jest **kochać mieć rację bardziej niż kochać bliźniego.**

Kiedy tak się dzieje, wiara przestaje być drogą świętości, a staje się ideologią.

A ideologia dzieli.

Miłość natomiast jednoczy.

4. Teologia jest jasna: miłość jest ważniejsza od wiedzy

Święty Tomasz z Akwinu naucza czegoś głęboko przeciwkulturowego:

| ***Miłość jest formą wszystkich cnót.***

Co to oznacza?

Że nawet wiara i wiedza teologiczna muszą być „kształtowane” przez miłość, aby były prawdziwe.

Bez miłości:

Możesz mieć rację... a mimo to stracić duszę: kiedy wiara służy bardziej do kłótni niż do miłości | 4

- Wiara staje się sztywna
- Prawda staje się surowa
- Poprawa staje się przemocą

Z miłością:

- Wiara staje się żywa
- Prawda staje się jasna
- Poprawa staje się lekarstwem

Dlatego św. Paweł kontynuuje w tym samym rozdziale:

„Miłość cierpliwa jest, miłość łaskawa... nie szuka swego, nie unosi się gniewem, nie pamięta złego...” (1 Koryntian 13,4-5)

To nie jest opcjonalne.

To jest termometr twojego życia duchowego.

5. Jak rozpoznać, czy używasz wiary, by kochać, czy tylko dyskutować

Zadaj sobie te pytania szczerze:

- Czy poprawiam, by pomóc... czy by udowodnić, że wiem więcej?
- Czy słucham innych... czy tylko czekam na swoją kolej?
- Czy cieszę się, gdy drugi się rozwija... czy gdy jest skompromitowany?
- Czy modlę się za osoby, z którymi się kłócę?

Bo oto niewygodna prawda:

Możesz bronić ortodoksji... a mimo to stracić miłość.

A jeśli stracisz miłość, tracisz wszystko.

Możesz mieć rację... a mimo to stracić duszę: kiedy wiara służy
bardziej do kłótni niż do miłości | 5

6. Praktyczne zastosowania: jak żyć wiarą, która kocha

Oto konkretny, pastoralny i realistyczny przewodnik:

1. Zanim poprawisz, sprawdź swoją intencję

Chcesz pomóc, czy wygrać?

Jeśli nie ma miłości, milczenie może być świętsze niż mówienie.

2. Módl się za tych, których uważasz za w błędzie

Nie można głęboko nienawidzić kogoś, za kogo naprawdę się modlisz.

3. Naucz się mówić prawdę z łagodnością

Nie chodzi o umniejszanie prawdy, ale o podniesienie sposobu, w jaki ją przekazujesz.

4. Zaakceptuj, że nie wszyscy są na tym samym etapie

Bóg ma różne czasy dla każdej duszy.

5. Pamiętaj, że sam również się mylisz

Pokora rozbraja bardziej niż tysiąc argumentów.

7. Ostateczna próba: miłość jest jedyną rzeczą, która pozostaje

Na końcu twojego życia Bóg nie zapyta cię:

- ile debat wygrałeś
- ile błędów poprawiłeś
- ile argumentów znałeś

Możesz mieć rację... a mimo to stracić duszę: kiedy wiara służy
bardziej do kłótni niż do miłości | 6

Zada ci pytanie znacznie bardziej radykalne:

Czy kochałeś?

Bo, jak mówi św. Paweł:

„Teraz więc trwają wiara, nadzieja, miłość, te trzy; największa zaś z nich jest miłość.” (1 Koryntian 13,13)

Zakończenie: wiara, która zbawia, nie jest tą, która krzyczy... jest tą, która kocha

Kościół dzisiaj potrzebuje dobrze wykształconych chrześcijan, tak.
Ale przede wszystkim potrzebuje chrześcijan **przemienionych**.

Ludzi, którzy nie używają wiary jak młota, lecz jak światła.
Którzy nie szukają, by pokonać innych, lecz by ich zbawić.
Którzy nie zamieniają prawdy w broń, lecz w akt miłości.

Bo możesz wszystko wiedzieć...

a mimo to nic nie zrozumieć.

I możesz powiedzieć niewiele...

ale kochać jak Chrystus.

I wtedy, i tylko wtedy,
twoja wiara będzie naprawdę chrześcijańska.